

NÉGY SZONETT

Egy szerelem tájai

1

ÉRZELMEIM, MINT GEOMETRIÁT

*Látott a Tátika, kopár Csobánc.
A vén kövek már így élnek tovább.
És Sümeg címerpajzsos kapuját
egy régi fénykép veled hagyta rám.*

*Nem vár-romantika... Csak adalék...
Egy szerelem táját idézgeti
a kő s a hegedűn egy fecske ül.
Csőrével és szárnyával pengeti.*

*Nagy ívben fölrepült... Tavasz volt:
zöld fák, ecset s a lant-madár hava.
Szobrot faragott a galagonya.*

*Vitorlákon írtam s nem volt elég!
Érzelveim, mint geometriát
más távlatú ábrákba tettem át.*

2

RAGÚZAI FÉNYKÉP

*Szavak jönnek, mint madarak
s hallom a tolluk sohogását.
Egy délutánt hoznak s a várfalak
a ragúzai gályák álmát.*

*Ott állsz a Rector palota előtt.
Hét oszlop száll, meg a piac.
Az éles fény szeli a levegőt
s arcod, a görög szemű arc*

*a képről elfordul felém.
Gótikus ablak, tiszta árnyék
s mintha én is melletted állnék,*

*nem vértben, mint Roland lovag. —
Csak egyszerűn, mint akit madarak
idéznek és tornyok, hálók, halak.*

3

HAZÁT, SZERELMET

*Ahol a hazátvesztett lengyelek,
én akkor ott jártam veled...
A hűséges zsidóknak otthona
kettős példára volt az iskola.*

*Hazát, szerelmet ott tanultam én
Ungvár és Munkács várának kövén
és Szinevér körül a havasok
között álmomban oly sokszor vagyok.*

*És soha egyedül!... Mindig veled
bolyongva ma is a Verhovinán.
Repít a régi sí, a régi szán.*

*Egy táj, mely fénylő hó és zuzmara
s az ikonok s fa-templomok dala
mintha szárnyukon vinnének haza.*

4

SZÍNEID KINYÍTVÁ

*A kalászkok illata sárga
és beleég mélyen a nyárba...
Hiába aratják... Őszig itt marad,
mint arany ereklyén az áhítat...*

*A források álma lila.
Úszik a zsurlók száraiba
e zizegő pillangószárnyú fény,
mint versek közt a költemény...*

*Vagy az a zöld pohár, amelyből
ittuk Velencét és a délt...
S a Széna-völgy árnyán tanyázva,*

*a színeid kinyítva újra élt
az a lila s a sárga álma
szemed zöld forrásába zárva...*